

Măsuri preventive și provizorii - Belgia

CUPRINS

- 1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?
- 2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?
 - 2.1 Procedura
 - 2.2 Principalele condiții
- 3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?
 - 3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?
 - 3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?
 - 3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?
- 4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Scopul măsurilor asigurătorii (*mesures conservatoires/bewarende maatregelen*) este acela de a garanta conservarea unor drepturi. În practică, creditorii pot folosi aceste măsuri pentru a se proteja împotriva riscului de a nu primi plata datorată de debitorii lor.

În cazul în care nu sunt suficiente măsurile pur asigurătorii, instanța poate să dispună măsuri provizorii (*mesures provisoires /voorlopige maatregelen*) cu consecințe comparabile cu cele ale deciziei așteptate în cadrul procedurii pe fond. Hotărârea definitivă poate confirma sau revoca măsurile provizorii.

Instanța poate dispune măsuri provizorii și asigurătorii în legătură cu activele debitorului. În sensul recuperării creanțelor, se aplică principiul conform căruia debitorul este obligat să își achite datoria din totalitatea patrimoniului său, format din bunuri mobile (bani, mobilier, bijuterii, acțiuni) sau imobile (terenuri, clădiri, unități locative rezidențiale). De asemenea, creditorii pot invoca drepturi deținute de debitorul lor în locul debitorului (solduri bancare, salarii).

1.1. Măsurile asigurătorii

A. Sechestrul asigurător

În cazuri de urgență, orice creditor poate solicita instanței permisiunea de a institui sechestrul asigurător (*saisie conservatoire/bewarend beslag*) asupra oricăroră dintre activele aparținând debitorului care pot fi supuse sechestrului [articolul 1413 din Codul judiciar (*Code judiciaire/Gerechtig Wetboek*)]. În acest caz, debitorul nu mai poate dispune liber de activele asupra cărora a fost instituit sechestrul. Acest lucru înseamnă că debitorul nu mai poate să vândă, să doneze sau să instituie ipotecă asupra acestor bunuri. Lipsirea de dreptul de dispoziție se aplică numai în favoarea creditorului care a solicitat înființarea sechestrului: debitorul rămâne proprietarul bunurilor și își păstrează dreptul de folosință asupra acestora.

B. Sechestrul

Sechestrul (*séquestre/sekwester*) este depozitul prin care bunurile aflate în litigiu sunt păstrate până la pronunțarea hotărârii definitive [articolul 1955 și următoarele din Codul civil (*Code civil/Burgerlijk Wetboek*)]. Sechestrul poate fi convenit între părți (*séquestre conventionnel/conventioneel sekwester*) sau poate fi dispus de instanță (*séquestre judiciaire/gerechtig sekwester*). Spre deosebire de depozitele comune, sechestrurile pot fi înființate și asupra bunurilor imobile (articolul 1959 din Codul civil).

C. Inventarul

Scopul inventarului (*inventaire/inventaris* sau *boedelbeschrijving*) este de a stabili, la cererea creditorilor sau la cererea unui soț ori a moștenitorilor comuni, activele care intră în componența unei mase succesoriale, a unei proprietăți matrimoniale comune sau a unei proprietăți indivize (articolul 1175 din Codul judiciar). Părțile care au solicitat efectuarea inventarului au dreptul să aleagă un notar care va enumera activele într-un document autentic. În caz de dezacord, notarul va fi numit de judecătorul de pace (*juge de paix/vrederechter*) (articolul 1178 din Codul judiciar). Judecătorul de pace va avea și competența de a soluționa eventualele litigii.

D. Aplicarea de sigilii

Consecința aplicării de sigilii pe bunuri (*aposition des scellés/verzegeling*) este că acestea devin indisponibile în practică. În cazul în care există un motiv serios de a face acest lucru, creditorul, soțul sau un moștenitor poate solicita aplicarea de sigilii asupra bunurilor care fac parte dintr-o masă succesorală, dintr-o proprietate matrimonială comună sau dintr-o proprietate indiviză (articolul 1148 din Codul judiciar). Cererea prin care se solicită aplicarea de sigilii se formulează în fața judecătorului de pace. Judecătorul de pace poate dispune ridicarea sigiliului la cererea solicitantului inițial sau la cererea unui creditor, a soțului/soției sau a unui moștenitor. Orice contestație cu privire la ridicarea sigiliului trebuie formulată tot în fața judecătorului de pace.

1.2. Măsurile provizorii

Măsurile provizorii sunt măsurile care pot fi revocate sau anulate. Acestea pot fi dispuse în cadrul procedurii măsurilor provizorii (*référé/kort geding*) sau în cadrul procedurii pe fond în cauza respectivă.

1.3. Executarea provizorie

Hotărârea judecătorească ce a fost pronunțată, dar care mai poate fi contestată printr-o cale de atac poate fi pusă în executare în mod provizoriu, în anumite condiții stricte.

Sub rezerva excepțiilor prevăzute de lege sau în cazul în care instanța decide altfel într-o decizie special motivată, și fără a aduce atingere articolului 1414, contestația (*opposition/verzet*) formulată împotriva hotărârii definitive în cauza principală este suspensivă de executare.

Sub rezerva excepțiilor prevăzute de lege sau în cazul în care instanța decide altfel printr-o decizie special motivată, și fără a aduce atingere articolului 1414, hotărârea definitivă pronunțată în cauza principală este executorie în mod provizoriu, în pofida introducerii unei eventuale căi de atac (*appel/hoger beroep*) și fără a fi nevoie de plata unei cauțiuni în acest sens, cu excepția cazului în care instanța a dispus plata unei astfel de cauțiuni (articolul 1397 din Codul judiciar).

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

A. Sechestrul asigurător

O persoană care a obținut o hotărâre în favoarea sa, chiar și într-o altă țară, poate solicita unui executor judecătorec (*huissier de justice/gerechtsdeurwaarder*) să plaseze sub sechestrul asigurător activele debitorului împotriva căruia s-a pronunțat hotărârea. În lipsa unei asemenea hotărâri, sechestrul asigurător necesită o hotărâre judecătorească.

Cererea este formulată în fața instanței competente în materia sechestrului (*juge des saisies/beslagrechter*) și este examinată în același mod ca o cerere în cadrul procedurii măsurilor provizorii (articolul 1395 din Codul judiciar). Între citare și ședință trebuie să existe cel puțin două zile, dar acest interval poate fi redus în cazurile urgente.

Cererea *ex parte* (*requête unilatérale/eenzijdig verzoekschrift*) prin care se solicită înființarea sechestrului asigurător este depusă de avocat în fața instanței competente în materia sechestrului, care poate autoriza înființarea sechestrului. Instanța competentă în materia sechestrului este obligată să se pronunțe în termen de opt zile printr-un ordin. Ordinul și notificarea de instituire a sechestrului trebuie să fie notificate sau comunicate debitorului împotriva căruia s-a pronunțat hotărârea de un executor judecătorec, cu scopul de a garanta că debitorul este informat cu privire la procedura inițiată împotriva sa.

Ordinul este executoriu cu titlu provizoriu, fără nicio altă formalitate, însă are caracter obligatoriu doar între părți. În urma modificării împrejurărilor relevante, instanța competentă în materia sechestrului poate să modifice sau să anuleze ordinul în orice moment. Onorariul perceput de executorul judecătoresc este stabilit prin Decretul regal din 30 noiembrie 1976 (publicat în Monitorul Oficial din 8 februarie 1977).

B. Sechestrul

În cazul sechestrului convențional, este suficient să existe un acord valid între părți, nefiind nevoie de nicio hotărâre judecătorească în acest sens. Sechestrul poate fi de asemenea dispus de către o instanță.

În orice caz, va fi desemnat un depozitar (*gardien judiciaire/gerechtelijke bewaarder*) pe cale convențională sau judecătorească. Depozitarul trebuie să exercite toată diligența necesară în legătură cu bunurile care i-au fost încredințate. La încetarea sechestrului, depozitarul este obligat să înapoieze bunurile. Depozitarul are dreptul să primească o indemnizație stabilită prin lege (articolul 1962 al treilea paragraf din Codul civil).

C. Măsurile provizorii

Aplicarea măsurilor provizorii trebuie să fie solicitată în fața instanței, fie în cadrul procedurii măsurilor provizorii, fie în procedura pe fond. Acestea pot fi dispuse și de către un arbitru (articolul 1696 din Codul judiciar).

Președintele unei instanțe de prim grad de jurisdicție (*tribunal de première instancel/rechtbank van eerste aanleg*) poate dispune o măsură provizorie în orice cauză urgentă care nu este exclusă prin lege din competența instanțelor judecătorești (articolul 584 primul paragraf din Codul judiciar). O astfel de măsură trebuie să aibă doar caracter provizoriu și nu poate avea efecte definitive și irevocabile. Președinții instanțelor de drept muncii (*tribunal du travail/arbeidsrechtbank*) și ai instanțelor de drept comercial (*tribunal de commercel/rechtbank van koophandel*) au de asemenea dreptul să dispună măsuri provizorii în cauze urgente care intră în competența instanțelor lor.

Ordinul pronunțat în cadrul procedurii măsurilor provizorii nu poate să afecteze cauza pe fond (acțiunea principală), ceea ce înseamnă că acesta nu are decât o autoritate relativă de lucru judecat. Judecătorul din cadrul procedurii pe fond nu poate fi ținut de un astfel de ordin în niciun fel; instanța competentă în materia sechestrului nu poate dispune decât măsuri provizorii.

În cadrul procedurii de divorț, președintele instanței de dreptul familiei (*tribunal de la famille/familierechtbank*) poate să dispună măsuri provizorii referitoare la persoana, întreținerea și bunurile soților și ale copiilor lor (articolul 1280 primul paragraf din Codul judiciar).

Executorul judecătoresc notifică sau comunică măsurile care au fost dispuse în legătură cu partea adversă și solicită părții adverse să respecte măsurile respective, dacă este necesar sub amenințarea executării silite de către autorități sau a plății unor daune cominatorii. Onorariul perceput de executorul judecătoresc este stabilit prin Decretul regal din 30 noiembrie 1976 (publicat în Monitorul Oficial din 8 februarie 1977).

Atunci când se pronunță în primă instanță, judecătorul de pace poate să dispună măsuri provizorii pentru perioada în care soții sau coabitantii legali a căror relație s-a destrămat continuă să trăiască împreună. Aceste măsuri pot privi, de exemplu, locuința familială, copiii sau bunurile copiilor. Aceste măsuri sunt doar provizorii și vor înceta să se mai aplice din momentul în care soții sau coabitantii legali nu mai locuiesc împreună. Acestea nu determină măsurile pe termen lung care ar putea rezulta în urma unui divorț. Acordurile finale în urma unui divorț trebuie soluționate de instanța de prim grad de jurisdicție.

D. Executarea provizorie

Hotărârea judecătorească include o formulă executorie. Cu toate acestea, până în momentul în care hotărârea respectivă nu mai poate fi atacată cu nicio cale de atac care poate conduce la suspendarea sa, aceasta nu poate fi supusă executării. Sub rezerva excepțiilor prevăzute de lege sau în cazul în care instanța decide altfel printr-o decizie special motivată, executarea se suspendă în cursul termenului în care se poate formula o contestație, dar nu și în cursul termenului acordat pentru posibilitatea formulării unei căi de atac în fața unei instanțe superioare sau a recursului în fața Curții de Casație (*Cour de cassation/Hof van Cassatie*) (articolul 1397 din Codul judiciar).

Judecătorul care a pronunțat hotărârea poate autoriza executarea sa provizorie, cu excepția cazurilor în care acest lucru este interzis prin lege (articolul 1399 din Codul judiciar), astfel cum se întâmplă în cauzele referitoare la situația personală.

În cazul în care executarea provizorie este posibilă, riscul efectuării acesteia revine părții solicitante. Judecătorul poate cere părții respective să depună o cauțiune înainte ca hotărârea să fie executată cu titlu provizoriu (articolul 1400 din Codul judiciar). Aceasta

înseamnă că partea interesată poate obține executarea provizorie a hotărârii, dar pentru aceasta trebuie să depună o sumă sau o garanție bancară la Casa de depozite și consemnațiuni (*Caisse des dépôts et consignations/Deposito- en Consignatiekas*). Acest lucru se datorează faptului că hotărârea poate fi modificată în calea de atac și pârâțul poate avea dreptul la despăgubiri.

2.2 Principalele condiții

A. Sechestrul asigurator

Sechestrul asigurator poate fi dispus numai în cazuri urgente și numai dacă o creanță este certă, lichidă și exigibilă.

Caracterul urgent este impus de existența unei amenințări a solvabilității debitorului, ceea ce pune în pericol drepturile creditorului asupra activelor debitorului. Sechestrul asigurator nu poate fi utilizat ca mijloc de constrângere, dar este permis în cazul în care, pe baza unor criterii obiective, situația financiară a debitorului este compromisă. Caracterul urgent trebuie să subsiste atât atunci când se dispune instituirea sechestrului, cât și în orice moment în care se solicită instanței să se pronunțe cu privire la menținerea acestuia.

Creanța creditorului trebuie să fie certă, ceea ce înseamnă că aceasta trebuie să fie justificată în mod suficient și dincolo de orice dispută rezonabilă. De asemenea, creanța trebuie să fie lichidă. Valoarea creanței trebuie să fi fost determinată sau cel puțin trebuie să poată fi estimată în mod provizoriu. Dacă valoarea exactă a creanței nu a fost încă stabilită, aceasta va fi estimată de instanță. În sfârșit, plata creanței trebuie să fie exigibilă: cu alte cuvinte, creditorul trebuie să fie îndreptățit să solicite plata. Articolul 1415 din Codul judiciar restrânge această condiție astfel încât să poată fi eligibile pentru înființarea unui sechestr asigurator și creanțele aferente veniturilor viitoare periodice (întreținere, chirie, dobânzi), precum și creanțele eventuale sau potențiale.

B. Sechestrul

Instanța poate dispune punerea sub sechestr a bunurilor mobile care au făcut obiectul unui sechestr asigurator, a bunurilor mobile sau imobile a căror proprietate sau posesie se află în litigiu între două sau mai multe persoane și a bunurilor pe care un debitor le oferă în vederea compensării unei datorii (articolul 1961 din Codul civil). În general, această regulă se aplică ori de câte ori împrejurările cauzei justifică utilizarea sechestrului ca măsură asiguratorie care garantează că bunurile rămân neschimbate, fără a pune în pericol orice soluție finală. Caracterul urgent este lipsit de relevanță. Cu toate acestea, instanța va manifesta prudență atunci când dispune punerea sub sechestr, întrucât aceasta este o măsură gravă și excepțională care poate fi aplicată numai dacă există motive suficiente și importante.

C. Măsurile provizorii

Procedura măsurilor provizorii prin care se solicită adoptarea unor măsuri provizorii poate fi introdusă numai în cazul în care situația este atât de urgentă încât dacă nu se iau măsuri imediat, reclamantul va suferi o pierdere substanțială sau dezavantaje grave. Prin urmare, urgența este o cerință esențială în procedura măsurilor provizorii.

Măsurile provizorii acordate în procedura pe fond trebuie să fie, de asemenea, o chestiune urgentă. Acesta este motivul pentru care aceste măsuri sunt de asemenea denumite „măsuri provizorii urgente” (*mesures provisoires urgentes/dringende voorlopige maatregelen*) atunci când sunt solicitate judecătorului de pace.

D. Executarea provizorie

Criteriul utilizat de instanță atunci când decide dacă să admită sau să respingă executarea provizorie este riscul la care este supus creditorul ca partea adversă să amâne în mod nejustificat sau să împiedice executarea hotărârii. În cazul în care partea adversă formulează o contestație sau o cale de atac numai pentru a împiedica executarea hotărârii, aceasta va determina instanța care a pronunțat hotărârea să dispună executarea provizorie. Totuși, acest lucru este interzis în anumite cazuri (a se vedea mai sus).

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

A. Sechestrul asigurator

Toate tipurile de bunuri (mobile, imobile, necorporale) pot face obiectul sechestrului asigurator. Cu toate acestea, anumite active nu pot face obiectul sechestrului sau pot fi sechestrate numai în parte. Caracterul lor neeligibil cu privire la înființarea unui sechestr decurge din lege, din natura bunului sau din legătura care există între bunul respectiv și debitor.

Bunurile care nu pot face obiectul sechestrului sunt enumerate la articolul 1408 din Codul judiciar. Pe scurt, acestea sunt bunuri indispensabile debitorului, care sunt necesare pentru continuarea studiilor sau a formării profesionale a debitorului sau a copiilor

acestui, care sunt esențiale pentru desfășurarea profesiei debitorului sau care sunt necesare pentru cultul religios al debitorului, precum și produse alimentare și combustibil. Articolul 1410 alineatul (2) din Codul judiciar indică tipurile de creanțe care nu pot face niciodată obiectul popririi, în special creanțele aferente prestațiilor familiale și salariului minim.

Salariul debitorului și veniturile similare pot face obiectul popririi numai în parte. Sumele în cauză sunt stabilite la articolul 1409 alineatul (1) din Codul judiciar și sunt ajustate în fiecare an prin decret regal pe baza indicelui prețurilor de consum. Articolul 1410 alineatul (1) din Codul judiciar extinde sfera de eligibilitate pentru sechestrul parțial pentru a include pensiile alimentare provizorii și finale, pensiile, indemnizațiile de șomaj și indemnizațiile pentru incapacitate de muncă și invaliditate.

Bunurile care fac obiectul sechestrului asigurator sunt enumerate de către executorul judecătoresc într-un act oficial în vederea unei eventuale vânzări viitoare, cu excepția cazului în care se poate ajunge la un acord cu creditorul prin intermediul executorului judecătoresc. Este strict interzis să se ascundă bunurile care au fost înregistrate de un executor judecătoresc, o astfel de acțiune putând conduce la urmărirea penală.

B. Sechestrul

Instanța poate dispune punerea sub sechestrul a bunurilor mobile ale unui debitor care au făcut obiectul unui sechestrul asigurator, a bunurilor mobile sau imobile a căror proprietate sau posesie se află în litigiu între două sau mai multe persoane și a bunurilor pe care un debitor le oferă în vederea compensării unei datorii (articolul 1961 din Codul civil).

C. Măsurile provizorii

Se pot dispune măsuri provizorii în procedura măsurilor provizorii în toate tipurile de cauze. Președintele instanței de prim grad de jurisdicție deține competența de a judeca toate tipurile de acțiuni civile în temeiul dreptului comun. Cauzele care intră sub incidența dreptului muncii sau a dreptului comercial sunt judecate de președintele instanței de drept al muncii sau de președintele instanței de drept comercial.

Instanța competentă în materie de dreptul familiei poate să dispună măsuri provizorii pentru perioada în care părțile continuă să trăiască împreună. Aceste măsuri pot privi, de exemplu, locuința familială, copiii sau bunurile copiilor. Totuși, această regulă se aplică doar în cazul cuplurilor căsătorite [articolul 223 alineatul (1) din Codul civil] și coabitantii legali [articolul 1479 alineatul (1) din Codul civil], iar nu și persoanelor care trăiesc în concubinaj de fapt.

D. Executarea provizorie

În principiu, toate hotărârile pot fi executate provizoriu dacă instanța dispune astfel, cu excepția cazului în care acest lucru este interzis de lege (articolul 1399 din Codul judiciar).

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

A. Sechestrul asigurator

Debitorul împotriva căruia s-a pronunțat hotărârea nu își pierde drepturile de proprietate asupra bunurilor care fac obiectul sechestrului sau drepturile de folosință asupra acestora (uz, închiriere, venituri, profituri). Efectul sechestrului asigurator se rezumă la faptul că aceste bunuri nu pot fi vândute sau ipotecate. Lipsirea de această putere de dispoziție înseamnă că orice astfel de tranzacție care este totuși încheiată de către debitorul împotriva căruia s-a pronunțat hotărârea va fi validă în sine, însă nu va produce efecte asupra creditorului. Creditorul nu trebuie să ia în considerare această tranzacție și poate acționa ca și cum ea nu ar exista.

B. Sechestrul

La fel ca în cazul depozitelor obișnuite, sechestrul înseamnă că posesia unui bun este transferată depozitarului. Singurele măsuri pe care le poate lua depozitarul sunt măsurile destinate conservării bunurilor.

C. Măsurile provizorii

Nu se aplică.

D. Executarea provizorie

Executare provizorie înseamnă că hotărârea este supusă executării, deși există posibilitatea ca aceasta să fie modificată în calea de atac sau în cazul în care se formulează contestație. Solicitantul suportă riscul asociat cu executarea (a se vedea mai sus).

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

A. Sechestrul asigurator

Sechestrul asigurator trebuie să respecte un termen care, în principiu, este de trei ani. Cu toate acestea, instanța competentă în materia sechestrului poate să stabilească un termen mai scurt. Sechestrul se poate reînnoi, atât timp cât nu a expirat termenul inițial. Reînnoirea – care este, de fapt, o extindere a termenului existent – este permisă dacă există motive valide pentru a se reînnoi sechestrul și dacă nu s-a modificat caracterul urgent al situației.

B. Sechestrul

În cazul sechestrului, legea nu prevede niciun termen. Sechestrul este ridicat în cazul în care nu mai există niciun risc ca bunurile să nu poată fi conservate în starea lor inițială și, astfel, să fie compromisă ajungerea la o soluție definitivă.

C. Măsurile provizorii

În cazul măsurilor provizorii, legea nu prevede niciun termen. Pronunțarea unei hotărâri definitive în litigiu poate să confirme sau să revoce aceste măsuri.

D. Executarea provizorie

Nu se aplică.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

A. Sechestrul asigurator

În cazul în care instanța competentă în materia sechestrului refuză să autorizeze înființarea unui sechestr asigurator, creditorul poate contesta ordinul instanței în termen de o lună de la notificarea sau comunicarea sa (articolul 1419 primul paragraf și articolul 1031 din Codul judiciar). Cauza este judecată în același mod în care a fost judecată în fața primei instanțe; hotărârea este pronunțată de instanță în camera de consiliu (*en chambre du conseil/in raadkamer*). În cazul în care se admite înființarea sechestrului, iar debitorul împotriva căruia s-a pronunțat hotărârea dorește să împiedice sechestrul, acesta trebuie să formuleze o contestație în fața instanței de apel (*cour d'appel/hof van beroep*) în calitate de parte terță afectată (*tierce opposition/derdenverzet*).

În cazul în care instanța competentă în materia sechestrului admite o cerere de instituire a sechestrului asigurator, debitorul împotriva căruia s-a pronunțat hotărârea sau orice altă parte interesată are de asemenea posibilitatea de a formula o contestație împotriva acestui ordin în calitate de parte terță afectată (articolul 1419 din Codul judiciar). Contestația trebuie formulată în termen de o lună de la data notificării sau comunicării ordinului de instituire a sechestrului și va fi judecată de către instanța care a pronunțat acest ordin (articolul 1125 din Codul judiciar). Cu excepția cazului în care instanța competentă în materia sechestrului acordă o suspendare a executării, o astfel de contestație nu are efect suspensiv.

B. Sechestrul

Nu se aplică în cazul sechestrului instituit prin acordul părților.

Sechestrul judiciar reprezintă o decizie a instanței împotriva căreia pot fi introduse căile de atac obișnuite prevăzute în Codul judiciar.

C. Măsurile provizorii

Orice parte care consideră că i s-a făcut o nedreptate prin ordinul pronunțat în cadrul procedurii măsurilor provizorii poate introduce o contestație sau poate formula o cale de atac. Căile de atac împotriva ordinelor pronunțate de președintele instanței de prim grad de jurisdicție sau de președintele instanței comerciale sunt soluționate de instanța de apel. Căile de atac împotriva ordinelor pronunțate de președintele instanței de dreptul muncii trebuie introduse în fața instanței de dreptul muncii (*cour du travail/arbeidshof*).

Termenul pentru formularea contestației sau a căii de atac este de o lună de la data la care ordinul este notificat sau comunicat de către executorul judecătoresc, în cazul în care procedura a fost inițiată prin citare (*assignation/dagvaarding*) sau înfățișare voluntară (*comparution volontaire/vrijwillige verschijning*), și de o lună de la data la care ordinul este notificat sau comunicat prin scrisoare judiciară recomandată (*pli judiciaire/gerechtsbrief*), în cazul în care ordinul a fost pronunțat în urma unei cereri *ex parte*.

D. Executarea provizorie

Executarea provizorie nu este supusă niciunei căi de atac. Instanța de apel nu poate, în niciun caz, să interzică sau să suspende executarea unei hotărâri judecătorești (articolul 1402 din Codul judiciar).

să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Ultima actualizare: 24/10/2019